

1- Sabır kahramanı Hazret-i Eyyüb aleyhisselâmın şu münâcatı hem mücerreb hem tesirlidir...

إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

Sabır kahramanı Hazret-i Eyyüb aleyhisselâmın şu münâcatı hem mücerreb hem

tesirlidir. Fakat âyetten iktibas suretinde bizler münâcatımızda رَبِّ إِنِّي مَسَّنِيَ

الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ demeliyiz. Hazret-i Eyyüb aleyhisselâmın meşhur

kıssasının hülâsası şudur ki:

Pek çok yara bere içinde epey müddet kaldığı halde, o hastalığın azîm mükâfatını düşünerek kemal-i sabırla tahammül edip kalmış. Sonra yaralarından tevellüd eden kurtlar, kalbine ve diline iliştigi zaman, zikir ve marifet-i İlahiyenin mahalleri olan kalp ve lisanına iliştikleri için o vazife-i ubudiyete hâlel gelir düşüncesiyle kendi istirahati için değil belki ubudiyet-i İlahiye için demiş: “Yâ Rab! Zarar bana dokundu, lisanen zikrime ve kalben ubudiyetime hâlel veriyor.” diye münâcat edip Cenab-ı Hak o hâlis ve safi, garazsız, lillah için o münâcatı gayet hârîka bir surette kabul etmiş. Kemal-i âfiyetini ihsan edip enva-ı merhametine mazhar eylemiş. İşte bu Lem'a'da **beş nükte** var.

Sabır kahramanı Hazret-i Eyyüb aleyhisselâmın şu münâcatı hem mücerreb hem

tesirlidir. Fakat âyetten iktibas suretinde bizler münâcatımızda رَبِّ إِنِّي مَسَّنِيَ

الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ demeliyiz. Hazret-i Eyyüb aleyhisselâmın meşhur

kıssasının hülâsası şudur ki:

Bu mukaddes ayet, sabırda zirveleşen **Hazret-i Eyyüb (a.s.)**'in kalbinden Arş-ı Alâ'ya

yükselen, acıyı rahmete, hastalığı şifaya dönüştüren bir iksirdir. Üstad bu girişle, dert ve hastalıkla sarsılan ruhlara sadece bir dua değil, aynı zamanda o duanın manevi frekansına nasıl ayarlanmamız gerektiğini öğreten bir metod sunuyor.

Sabır kahramanı Hazret-i Eyyüb aleyhisselâmın şu münâcatı hem mücerreb hem tesirlidir.

Sabır Kahramanı” ünvanı, Hazret-i Eyyüb’e (a.s.) öyle bir makam kazandırmıştır ki; o, teslimiyetin ete kemiğe bürünmüş hali olmuştur. Onun bu münacatı (duası), binlerce yıldır dertlilerin dermanı, hastaların sığınağı ve ümidini kaybedenlerin sönmez ışığıdır.

1. Mücerreb Bir Hakikat: Tecrübeyle Sabit

Üstad’ın bu dua için **“mücerreb”** (denenmiş) demesi, çok hayati bir müjdedir.

- Bu dua, sadece kitaplarda kalan bir bilgi değildir; asırlar boyunca nice dertli sineler, nice yaralı gönüller ve nice şifa bekleyen hastalar bu kapıyı çalmış ve eli boş dönmemiştir.
- Tecrübe edilmiştir ki; kim Eyyübvari bir sadakatle “Rabbim!” dese, o sonsuz merhamet (Erhamur-Râhimîn) ona bir inşirah ve bir şifa kapısı açmıştır.

2. Tesirli Bir İksir: Ruhun ve Bedenin İlacı

Duanın **“tesirli”** olması, onun doğrudan İlâhî rahmeti tahrik etmesinden ileri gelir.

- Bu cümleler sadece dilde dönen kelimeler değil; kalbin derinliklerinden kopup gelen bir “acziyet arzı”dır.
- İnsanın kendi gücünden vazgeçip mutlak Kudret’e dayanması, duanın tesirini zirveye taşır. Hazret-i Eyyüb’ü o feci hastalıktan çekip alan o gizli güç, bugün bizim de dünya dertleri ve günah yaralarıyla sarsılan ruhumuzu halâs (kurtuluş) sahiline ulaştırabilir.

Fakat âyetten iktibas suretinde bizler münâcatımızda رَبِّ اِنِّي مَسْنِي

demeliyiz.

Kur’an-ı Kerim, Hazret-i Eyyüb’ün (a.s.) o dehşetli halini anlatırken “Hani o Rabbine seslenmişti...” buyurur. Bu bir tespittir, bir tarihtir. Ancak biz o ayeti **iktibas** ederek, yani

kendi kalbimize mal ederek okuduğumuzda; artık mesele Hazret-i Eyyüb'ün meselesi olmaktan çıkar, bizzat **bizim meselemiz** haline gelir.

1. Zaman Perdesini Kaldırmak: İktibasın Sırrı

İktibas etmek; asırlar öncesinden gelen o nurani kelimeleri alıp, bugünün yaralı sinesine bir merhem gibi sürmektir.

- Ayetteki “seslendi” (nâdâ) ifadesini bırakıp, doğrudan **“Rabbî!” (Rabbim!)** dediğimiz an; zaman ve mekân aradan kalkar.
- Kendimizi Hazret-i Eyyüb'ün o hüznü ama umutlu makamında, Rabbimizin huzurunda buluruz. Bu, ayeti “okumak” değil, ayeti **“yaşamaktır.”**

2. Üçüncü Şahıstan Birinci Şahsa: Doğrudan Hitap

Dua, bir “anlatı” değil, bir “dertleşme”dir.

- “O şöyle demişti” demek yerine, **“Ben böyle diyorum”** makamına geçmektir.
- “Rabbî!” nidası, kul ile Allah arasındaki bütün perdeleri kaldıran en samimi, en sıcak ve en emniyetli köprüdür. Bu hitapla kul; “Sen benim Rabbimsin, beni terbiye edensin, bu derdi bana Sen verdin ve dermanı da ancak Sen’dedir,” itirafında bulunur.

Kur’an’ı Dua Haline getirmek

Bu cümle bize şunu fısıldar: Kur’an-ı Hakîm, senin için indirilmiş muazzam bir dua hazinesidir.

- Hazret-i Yunus’un (a.s.) kelimeleriyle okyanuslardan çıkabilir,
- Hazret-i Eyyüb’ün (a.s.) kelimeleriyle hastalıklarına şifa bulabilirsin.
- Önemli olan, o kelimeleri sadece “onların sözü” olarak değil, **kendi ruhunun feryadı** olarak söyleyebilmektir.

Ayeti iktibas ederek “Rabbî!” diyen bir mümin; sadece kendi kuvvetiyle değil, Kur’an’ın sönmez nuru ve Hazret-i Eyyüb’ün sabır kuvvetiyle Rabbine yönelmiş olur. Bu ise duanın kabulüne en büyük vesiledir.

Hazret-i Eyyüb aleyhisselâmın meşhur kıssasının hülâsası şudur ki: Pek çok yara bere içinde epey müddet kaldığı halde, o hastalığın azîm mükâfatını düşünerek kemal-i sabırla tahammül edip kalmış.

Pek çok yara ve bere, sıkıntı ve hastalık içinde uzun bir süre kaldığı halde, o hastalığın büyük mükâfatını, sevabını, Allah katındaki karşılığını düşünerek, mükemmel bir sabırla tahammül

etmiş, dayanmış, direnmiş, yılmamıştır.

“Pek çok yara bere” Hz. Eyyüb’ün başına gelen hastalıkların çokluğunu ve çeşitliliğini gösterir. Rivayete göre vücudunda her türlü yara, çıban, iltihap, ağrı vardı. “Epey müddet” yedi yıl, on sekiz yıl gibi uzun bir zaman demektir. “Azîm mükâfat” büyük sevap, büyük ecir, büyük karşılık demektir. “Kemal-i sabır” sabrın en mükemmeli, en üstünü, en yükseği demektir.

Bu cümle, Hz. Eyyüb’ün sabrının sırrını gösterir. O, hastalığın kendisine değil, hastalığın getireceği mükâfata bakıyordu. Derdin kendisine değil, derdin sonundaki ecire odaklanmıştı. Bu yüzden sabredebildi. Sabır, sıkıntıyı görmezden gelmek değil; onun arkasındaki büyük mükâfatı görebilmektir.

Sonra yaralarından tevellüd eden kurtlar, kalbine ve diline iliştiği zaman, zikir ve marifet-i İlahiyenin mahalleri olan kalp ve lisanına iliştikleri için o vazife-i ubudiyete hâle gelir düşüncesiyle kendi istirahati için değil belki ubudiyet-i İlahiye için demiş:

Hazret-i Eyyüb (a.s.), çektiği acıların dayanılmaz boyuta ulaşmasına değil, o acıların **Rabbine olan vuslatına (zikrine)** engel olma ihtimaline ağlamıştır. Bu, “ben”i aradan çıkarıp sadece “O”nu gaye edinen bir ruhun destanıdır.

Hazret-i Eyyüb (a.s.) için beden, sadece Rabbine hizmet eden bir emanetti. Yaralar vücudunu istila ettiğinde sabretti; çünkü canı yanıyor ama **ruhu hâlâ Rabbiyle konuşabiliyordu**. Ne zaman ki o yaralardan tevellüd eden kurtlar, tevhidin kalesi olan **kalbine** ve zikrin tercümanı olan **lisanına** ilişti; işte o an feryat etti.

1. Zikir ve Marifetin Mukaddes Yuvası

Kalp, Allah’ı tanımanın (**marifet-i ilahiye**); dil ise O’nu anmanın (**zikir**) merkezidir. Hz. Eyyüb (a.s.) için gerçek felaket, yara bere içinde kalmak değil; Allah’ı zikredemeyecek, O’nu düşünemeyecek hale gelmektir. O, vücudundaki etlerin erimesine razıydı; yeter ki kalbindeki marifet nuru sönmesin ve dili “Sübhânallah” demekten geri kalmasın.

2. Kendi İstirahati İçin Değil, Ubudiyet İçin

İnsanoğlu genelde “Canım yanıyor, kurtar beni!” diye dua eder. Fakat Sabır Kahramanı’nın duası şaşırtıcı bir asaletle sahiptir:

- “Yâ Rabbi! Canımın yanması mühim değil, ama bu kurtlar kalbime ve dilime dokunursa Seni hakkıyla zikredemem. Senin huzurundaki **vazife-i ubudiyetim** (kulluk görevim) aksar. Ben Senin için, Sana ibadet edebilmek için şifa istiyorum!”

İşte bu, duanın en saf ve en makbul halidir; içinde zerrece “nefis” ve “rahat düşkünlüğü” barındırmayan, sırf **Allah rızası** için istenen bir şifadır.

3. Halel Gelmesi: En Büyük Korku

Mümin için en büyük korku, ibadetinin kalitesine veya devamlılığına bir zarar (**halel**) gelmesidir. Hz. Eyyüb (a.s.), hastalığın kendisini öldürmesinden değil, zikrini susturmasından korktu. Bu hassasiyet, bir kulun Rabbine olan aşkının ne kadar derin olduğunun en büyük kanıtıdır.

“Yâ Rab! Zarar bana dokundu, lisanen zikrime ve kalben ubudiyetime halel veriyor.” diye münâcat edip

İnsanoğlu genelde “Benim canım yanıyor, beni kurtar!” diyerek nefisini merkeze alır. Hazret-i Eyyüb (a.s.) ise, “Ben”i tamamen aradan çıkarıp, merkeze sadece **“Ubudiyeti” (kulluğu)** koymuştur.

1. Lisanen Zikir: Kelimelerin Kırılması

Dil, marifetullahın tercümanıdır. Hazret-i Eyyüb (a.s.) için asıl büyük “zarar”, dilinin dönmemesi veya yara bere içinde kalarak “Allah” diyemez hale gelmesidir. O, susmaktan korktu; Rabhini anamamaktan, O’na hamd edememekten ürperdi. “Lisanen zikrime halel veriyor” derken; aslında “Sesim kesilirse Sana olan aşkımı nasıl haykırırım?” endişesini taşıyordu.

2. Kalben Ubudiyet: Kalp Kalesinin İstila Edilmesi

Kalp, Allah’ın tecelli mekanıdır. Hazret-i Eyyüb (a.s.)’ın en büyük korkusu, bedeni saran hastalık kurtlarının o mukaddes saraya girmesi ve tefekkür dünyasını bulandırmasıdır.

- **Hastalık;** bedende kalırsa sabırdır,
- **Hastalık;** kalbe sirayet ederse (zikri engellerse) kulluğa engeldir. İşte bu ince çizgide, Sabır Kahramanı “Zarar bana dokundu” diyerek imdat istemiştir; ama bu imdat, kendi konforu için değil, **“ibadet konforu”** içindir.

Bu cümle bize şunu fısıldar: Gerçek felaket, bedeninin hasta olması değil; kalbin ve dilin Allah’tan gafil kalmasıdır.

- **Vücut çürüyebilir;** ama kalp zikirle canlıysa insan “diri”dir.
- **Vücut sapasağlam olabilir;** ama dil zikirden mahrumsa insan “manevi bir ölü”dür.

Sözün Özü: Hayatındaki zorluklara bir de bu gözle bak; “Bu dert benim zikrime engel mi?”

Eğer dert seni Rabbine yaklaştırıyorsa, o dertte bir zarar yoktur. Ama eğer dert seni isyana ve gaflete düşürüyorsa, işte o zaman Eyyüb (a.s.) gibi feryat etme vaktidir.

Cenab-ı Hak o hâlis ve safi, garazsız, lillah için o münâcatı gayet hârika bir surette kabul etmiş.

Cenab-ı Hak, Hazret-i Eyyüb'ün (a.s.) o tertemiz kalbine baktığında orada sadece Kendisini (Zât-ı Zülcelâl'i) ve O'na olan kulluk aşkını gördü. Bu **hâlis ve safi** niyet, duayı maddî bir istekten çıkarıp, kâinatın Sultanı ile kul arasındaki en mahrem ve en asil konuşmaya dönüştürdü.

1. Garazsız ve Lillah İçin: Şahsi Çıkardan Arınmak

İnsan tabiatı gereği hep bir **garaz** (kişisel amaç) güder; "Ağrım dinsin, işim rast gitsin, malım artsın..." der. Fakat Hazret-i Eyyüb (a.s.), "Yâ Rabbi, Seni zikredemiyorum, Sana ibadetim aksıyor" dediğinde; duası tamamen **lillah** (Allah için) oldu. Kendi acısını unutup Rabbine olan vazifesini dert edindiği an, duanın ruhu şahlandı. İşte bu "kendinden geçiş", duanın kabulü için en büyük şefaattir.

2. Gayet Hârika Bir Surette Kabul

Allah, bu eşsiz sadakati öyle bir lütufla ödüllendirdi ki, bu kabul sıradan bir iyileşme değildi:

- **Yerden Fışkıran Mucize:** "Ayağını yere vur! İşte yikanılacak ve içilecek soğuk bir su!" buyuruldu. Toprakta fışkıran o su, sadece dış yaraları değil, iç organlarındaki bütün hastalıkları da bir anda sildi süpürdü.
- **Gençlik ve Bereket:** Hazret-i Eyyüb (a.s.) sadece iyileşmedi; eski gücüne, gençliğine kavuştu. Kaybettiği evlatları ve malı kendisine kat kat fazlasıyla geri verildi.

Kemal-i âfiyetini ihsan edip enva-ı merhametine mazhar eylemiş.

Bu ifade, sabır imtihanının zifiri karanlığından sonra doğan o muazzam ve güneş gibi parlak şifa sabahını müjdelemektedir. Hazret-i Eyyüb (a.s.), sadece eski sağlığına dönmekle kalmamış; Rabbine olan o sarsılmaz sadakati sayesinde, beşerî hayalin ötesinde bir **kemal-i âfiyet** ve ilahî bir ihtişamlı ödüllendirilmiştir.

Sabrın Sonundaki Bahar: Kemal-i Âfiyet ve Sayısız Rahmet

Cenab-ı Hak, "Kulum Eyyüb ne güzel bir kuldur!" buyurarak onun sadakatini tescil ettikten

sonra, rahmet hazinelerini onun üzerine sağanak gibi yağdırmıştır. Bu öyle bir ihsandır ki, çekilen yıllarca acıyı bir anda unutturmuş, yerine ebedî bir sürur bırakmıştır.

1. Kemal-i Âfiyet: Noksansız Bir Sıhhat

“Kemal” kelimesi burada çok hayati bir manadadır. Allah ona sadece “iyileşme” vermedi; vücudundaki her bir hücreyi tazeleyerek ona **gençlik, güç ve kusursuz bir sıhhat** bahşetti.

- Ayaklarını yere vurunca fışkıran o mucizevi su; hem dışındaki yaraları sildi, hem içindeki hastalıkları kuruttu.
- Bu, sabrın bedene giydirilmiş en muhteşem hil’atidir (şeref kaftanıdır).

2. Enva-ı Merhamet: Çeşit Çeşit Nimet Yađmuru

Hazret-i Eyyüb (a.s.) sadece bedenini değil, hayatındaki her şeyi kaybetmişti. Rabbimiz ona **enva-ı merhamet** (merhametin her çeşidi) ile yöneldi:

- **Aile ve Evlat:** Kaybettiği çocukları kadar daha fazlası ona lütfedildi.
- **Mal ve Mülk:** Elinden çıkan her şey kat kat ziyadesiyle geri verildi; hatta rivayetlere göre gökten altın çekirgeler yağdırıldı.
- **İtibar ve Nübüvvet:** Sabrı, kıyamete kadar gelecek bütün insanlığa bir meşale, bir ders ve bir teselli kaynağı kılındı.

Mazhariyetin Sırrı: Razi Olandan Razi Olunur

Bu cümle bize şunu fısıldar: Allah bir kulu imtihan ederken aslında onu daha büyük bir hayra hazırlıyordur.

- Eyyüb (a.s.) mülkünü kaybetti ama **“Şâkir”** (Şükreden) makamına çıktı.
- Sağlığını kaybetti ama **“Sâbir”** (Sabreden) makamına çıktı.
- Her şeyini kaybettiği an, **“Rabbim”** dedi ve her şeyin Sahibi ona her şeyi yeniden ve daha mükemmelce verdi.

Hüküm Şudur: Sabrın sonu her zaman selâmettir. Eğer biz de hayatımızdaki sarsıntılara Eyyübvari bir rıza ile bakabilirsek; bizim de sonumuz **kemal-i âfiyet** ve ebedî bir saadet olacaktır.

Sözün Özü: Allah bir kapıyı kapatırsa bin kapıyı açar. Bir sağlığı alırsa, yerine daha mükemmelini ve manevi bir dereceyi ihsan eder. Önemli olan, o darlık anında “Erhamur-Râhimîn” diyerek merhametin kaynağına tutunabilmektir.